

ES.
- 811.

என் தேசம்

IDLவளை

அன்சார் எம். ஷியாம்

T-14-11-17
33/

என் தேசம்

(கவிதைத் தொகுதி)

மடவளை

அன்சார் எம். ஷியாம்

ANBAR EM SIYAM
w

531513

531513

வெளியீடு

மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்
பூரணவத்தை, கண்டி

சிவசுந்தரி

சுந்தரி (கவிதை)

1911

சுந்தரி (கவிதை)

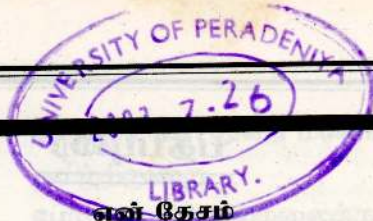
231213

சுந்தரி

சுந்தரி (கவிதை)

சுந்தரி (கவிதை)

என் தேசம்

நூல் : என் தேசம்
ஆசிரியர் : அன்சார் எம். வியாம்
12/1, வங்குவ கடை,
மடவளை பஸார்.
முதலாம் பதிப்பு : ஜனவரி - 2000
பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கே
வெளியீடு : மக்கள் கலை இலக்கிய
ஒன்றியம்
புரணவத்தை, கண்டி
விலை : 100/=

Book Name : En Thesam
Author : Ansar M. Shiyam
12/1, Wanguwa Kade,
Madawala Bazaar.
First Edition : January 2000
Copy Right : Author
Published by : Makkal Kalai Ilakkiya
Ondriyam
Pooranawatta, Kandy
Typesettings : Crescent Prints - Akurana-6
Printed By : Nilan Printers - Akurana-7
Price : 100/=

பதிப்புரை

துடிப்பும் வேகமும்
இலக்கியத் தாகமும்
தமிழ்மொழி மீது அதீதபந்தம்
கொண்ட இளைஞர்
அன்சார் எம். ஷியாம்.
என்னைக் காணும்போதெல்லாம்
தனது கவிதைகளை ஒரு
தொகுதியாக வெளியிட
வேண்டும்
அத்தொகுதி மக்கள்
கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தின்
வெளியீடாகவே
வெளிக்கொணரப்படவேண்டும்
என்று கூறுவார்.
ஒரு காலை வேளையில்
அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு
கலாநிதி துரைமனோகரன்
அவர்களை சந்தித்தேன்.
அவர் இவரது "எந்தேசம்"
கவிதைத் தொகுதிக்கு
காத்திரமான
முன்னுரை ஒன்றை வழங்கினார்.
அவரது முன்னுரை ஷியாமின்
கவித்துவம் பற்றியும்
கவிதைகளின் ஆளுமை
பற்றியும் கோடிட்டுக்
காட்டுகின்றது.
இந்நூல் இரண்டு வருடங்களுக்கு

முன்பே வெளிவந்திருக்க
வேண்டும்.
ஆனாலும் 2000 ஆண்டின்
முதன் மாதத்தில் இவரது
இந்நூல் வெளிவருவதும் ஒரு
சிறப்பே.
சமூகநோக்கும் மனித
நேயமும் இந்நாட்டில் மலர
வேண்டும் என்ற அவாவும்
கொண்ட ஒரு வளரும்
கவிஞரின் இந்நூலை மக்கள்
கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தின்
வெளியீடாக
வெளிக்கொணர்வதில்
மகிழ்ச்சியும் பெருமையும்
கொள்வதோடு எதிர்காலத்தில்
இந்நாட்டின் கொடுமைகளை
தகர்க்கும் நெருப்புக்
கவிஞனாக
மீளிர நெஞ்சார
வாழ்த்துகின்றேன்.
என்றென்றும் அன்புடன்
உங்கள்,
இரா.அ. இராமன்
தலைவர்,
மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்
18/13, பூணாவத்தை,
கண்டி.

யேராசீரியர், துரை மனோகரன்,
தமிழ்த்துறை,
யேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
யேராதனை.

முன்னுரை

மடவளை அன்சார். எம். ஷியாம் முதன் முதலில் என்னைச் சந்தித்து, தமது கவிதைத் தொகுதிக்கு முன்னுரையொன்றை வேண்டி நின்றபோது, கவிதைத் துறையில் ஆர்வமுள்ள ஓர் இளைஞராக மட்டுமே அவரை நான் கருதிக் கொண்டேன். ஆனால், அவரது கவிதைகளைப் படிக்கத் தொடங்கிய போதுதான், இவர் வெறும் கவிதை ஆர்வலர் மட்டுமல்ல, தரமான கவிஞராக எதிர்காலத்தில் மிளிர்க் கூடியவர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். கடந்த ஒன்பது ஆண்டுகளாகப் பத்திரிகைகளிலும் வானொலியிலும் கவிதைகள், சிறுகதைகள் குறுங்கதைகளை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஷியாமின் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கவிதைத்துறையிலாகும்.

எதிர்காலத்தில் வளரவிருக்கும் தரமான ஒரு கவிஞரை இனங்காட்டத்தக்க வகையில் இக்கவிதைத் தொகுதி அமைந்துள்ளது. தமது உணர்வுகளைக் கலாநேர் த்தியுடன் வெளிக் கொணரத்தக்க

பக்குவத்தை, அன்சார். எம் ஷியாம் நன்றாகவே
கொண்டுள்ளார் என்பதை இத்தொகுதி இயல்பாகவே
புலப்படுத்துகின்றது.

கவிஞர் புதுக் கவிதைகள் மூலமும் நவீன
கவிதைகள் மூலமும் (சிலர் பாரதி வழிவந்த
கவிதைகளையும் மரபுக் கவிதைகள் என்று
மயங்குவதுண்டு) தமது திறமையைப் புலப்படுத்த
முயன்றுள்ளார். கவிதாவீச்சு கவிஞரிடம் இயன்றளவு
காணப்படுகின்றது என்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது. பல
புதுக்கவிதைக்காரரிடம் காணப்படும் வசனங்களை
முறித்து முறித்துப் போட்டுவிட்டுப் புதுக் கவிதை என
மயங்கும் போக்கு, பொதுவாகவே இவரிடம் குறைவு
என்பது ஆரோக்கியமான ஓர் அம்சமாகும்.

ஊக்கமும் உள்வலியும் உண்மையிற் பற்றும்
கொண்டவராகக் கவிஞர் அன்சார் எம். ஷியாம்
விளங்குவது திருப்தியைத் தருகிறது. அவரது
கவிதைகளின் அடிநாதமாகவும் இவை
விளங்குகின்றன. ஓர் இளங்கவிஞரின் ஆவேசமும்,
துடிப்பும் கவிதை வீச்சுடன் வெளிவருவதை
இக்கவிதைத் தொகுதியிற் காணலாம்.

பலதரப்பட்ட கவிதைகளையும் எழுதியுள்ள அவர்,
நாட்டிற் சமாதானம், சமத்துவம் நிலவவேண்டும்
என்பதில், ஆழமான அக்கறைகொண்டவராக

விளங்குகின்றார். சில கவிதைகள் கவிஞரின் தனிமனித உணர்வுகளின் பிரதிபலிப்பாக அமைந்துள்ளன. அவற்றிலும் அவரின் கவித்துவத்தைத் தரிசிக்க முடிகிறது.

அன்சார். எம் ஷியாமின் கவிதைகளின் பொருட்பரப்பும் நடைச் சிறப்பும் தனித்துவம் வாய்ந்து விளங்குகின்றன. “தோல்வி” என்ற கவிதையை மரணத்தின் வாய்மொழியாக அமைத்திருக்கிறார் கவிஞர் அக்கவிதையின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு :-

“தோற்றப் போனவர்களிடம்

சொல்லுங்கள்.....

நான்கூடத் தோற்றப் போவது,

அசைக்கமுடியாத

மனோதிடத்திடம்!

வேகம் குறையாத

வீடா முயற்சியிடம்.....!

தளர்ந்து போகாத

தன்னம்பிக்கைகளிடம்!

தோற்றவனே தடித்தெழு!

நான் முள் ~

என்னைக்கண்டு நீ மருண்டு போனால்

பூக்களை எப்படி

பறிக்கப் போகிறாய்?!

புதுயுக ராமனே, நான் வில்
என்னை முறித்துப் போடாமல்
சீதையுடன் நீ எப்படி
சீவிக்கப் போகிறாய்?!.....”

மரணத்தின் வாய்மொழி வாயிலாக, மனிதரிடம்
மனோதிடம், விடாமுயற்சி, தன்னம்பிக்கை
ஆகியவற்றை வற்புறுத்துகிறார். கவிஞர்.

தேர்தல் நாளைப் பற்றிக் கூறவரும் கவிஞர்,
அந்நாளில் மட்டுமே மக்கள் மதிக்கப் படுவதையும்,
அதன் பின்னர், மக்களின் வாக்குகளைப் பெற்று வெற்றி
பெறுபவர்களே அவர்களின் எஜமானர்களாக
ஆகிவிடுவதையும் அழகுறக் குறிப்பிடுகின்றார்.....

“இன்றைக்கு

நீதான் ராஜா!

இன்றைக்கு மட்டும்.

நீதான் மந்திரி!

உனது பலம்

வாக்கு பலம்!

அவர்கள் பலமும் “வாக்குப்பலம்!

அவர்கள்

உனக்கு “வாக்களிப்பார்கள்!

நீ

அவர்களுக்கு வாக்களிப்பாய்.....!

வாக்களித்து விட்டு நீ
 வந்து விடுவாய்.
 'வாக்களித்து விட்டு' அவர்கள்
 சென்றுவிடுவார்கள்!
 வாக்களித்தாயிற்று:
 இனி மன்னித்துக் கொள்.
 இப்போது
 நீ யாரென்று அவர்களுக்குத் தெரியாது!
 உனக்கும் தெரியாது!
 ஆனால் இப்போது ~
 உனக்கு ராஜாவும் அவர்கள்!
 மந்திரியும் அவர்கள்!!
 இதுவொன்றுதான்
 எவருக்கும் தெரியும்!"

கவிதையை முடிக்கும் போது கவிஞர் குறிப்பிடுவது
 சிந்தனைக்குரியது.

"எமக்கு வேண்டியது.. இது மட்டும்தான் ~
 'எந்த நாளும்
 தேர்தல் நாள்!"

'எல்லாம் உனக்காக' என்ற கவிதை அழகியல்
 அமைதிவாய்ந்த ஒரு படைப்பாகும். கவிஞரின்
 அழகியல் உணர்வின் அருமையான வெளிப்பாடாக
 அக்கவிதை அமைந்துள்ளது.

“எல்லாம் உனக்காக ~

எனது பொழுது;

எனது புன்னகை;

எனது புதுக்கவிதை;

எனது காலை;

எனது பகல்;

எனது மாலை;

எல்லாம் உனக்காக ~

பீடிக்க முடிந்தால் நீலா;

அள்ள முடிந்தால் நட்சத்திரங்கள்;

உடுத்திப்பார்க்க வானவில்!”

என்று கவிதை தொடர்ந்து செல்கிறது.

இக் கவிதைத் தொகுதியின் தலைப்புக் கவிதையான “என் தேசம்” எங்கள் தேசத்தின் நிலையைத் துகிலுரித்துக் காட்டுகின்றது. இந்தத் தேசத்தின் பிரச்சினைகள், அவலங்கள் முதலியவற்றை ஒருவகை ஆவேசத்துடனும் வேதனையுடனும் கவிஞர் இனங்காட்டுகின்றார். அக்கவிதையின் ஒரு பகுதி இவ்வாறு அமைந்துள்ளது.

“என் தேசத்தின்

அட்புகள் மட்டும்

அணைந்து கிடக்க

கூரைகள் மட்டும்

எரிந்து
கொண்டிருக்கின்றனவே
என் மண்ணின்
எல்லைகளைச் சூழ்ந்து
நீர் நிறைந்து கிடக்க,
மனங்களில் மட்டும்
நெருப்பு
முண்டு கிடக்கிறதே!

என் நேசங்களின்
கண்கள் மட்டும் ஈரமாகிக் கிடக்க
இதயங்கள் மட்டும்
எரிந்து கொண்டிருக்கின்றனவே!

என்ன நடக்கிறது
இங்கே
என்னதான் நடக்கிறது?

எமது தேசம் என்றுதான் உயர்நிலைக்குத்
திரும்புமோ என்ற ஏக்கம் இக்கவிதை முழுவதிலும்
தொனிக்கிறது.

‘காக்கா’ என்ற கவிதையும் கவிஞரின்
அலாதியான கவித்துவத்தைக் காட்டும் கனதியான
படைப்பாக விளங்குகிறது. ‘காக்கைச் சிறகினிலே
நந்தலாலா..... உந்தன் கரிய நிறம் தோன்றுதையே

நந்தலாலா...” என்ற பாரதியின் பாடல்..., “கா.. கா.. கா... காக்கை அண்ணாரே.... நீங்க அழகான வாயால் பண்ணாரப் பாடுறீங்க வாங்க கா.. கா.. கா...” இன்னும் உடுமலை நாராயண கவியின் பராசக்தி திரைப்படப்பாடல்..., ஏ.இ. மனோகரனின் “இலங்கைக் காசம்” பற்றிய பொப்பிசைப்பாடல் போன்றவற்றிற்குப் பின், காசம் பற்றி அமைந்த தரமான ஒரு கவிதையாக மடவளை அன்சார் எம். ஷியாமின் - “காக்கா” என்ற கவிதை விளங்குகிறது எனலாம்.

மலையகத்தில் வாழும் ஷியாம் மலையகத்தொழிலாளர் மீது தாம் கொண்டிருக்கும் அபரிமிதமான அன்புணர்வினைக் “குளிரே...” என்ற கவிதை மூலம் புலப்படுத்துகின்றார்

“குளிரே....

உன்

உணர்வு தாங்க முடியாமல்

சூரியனும் உறைந்து போகலாம்

மேகப்போர்வை

இழுத்தப் போர்த்தி

மேனி மறைக்கலாம்

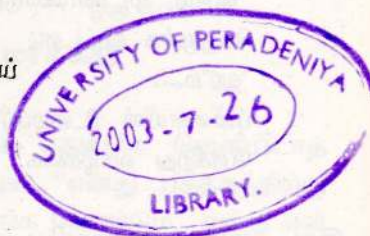
இருந்த போதிலும் ~

இருந்த போதிலும் ~

என் மலையக மக்கள் மட்டும்

பனி பொழியும் விடிபொழுதில்

நடுநடுங்கி
முதுகில் கூடையும்
நெஞ்சில் வேதனையுமாய்
வெற்றிக் கால்களுடன்
தோட்டம் நோக்கி
வீரவார்களே.....

சொல் குளிரே...,
உன்னால் அந்த
இதயங்களைக் கொஞ்சமாவது
குளிரச் செய்ய இயலுமா?

“குளிரே” என்ற கவிதையின் மேற்கண்ட பகுதி மலையகத் தொழிலாளர் நலனில் கவிஞர் கொண்டிருக்கும் அக்கறையையும் அவர்கள் மீதான அனுதாப உணர்வினையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

இவை மாத்திரமன்றி நாளாந்த அவஸ்தை, எளிய தோழா எழுந்துவா, நெஞ்சை மட்டும் கேட்காதே, விறகை எடு, மெழுகுவர்த்தி, அந்த வெளிச்சம் அருகில்தான், கவலை, காதல் உறுதி, அன்புடன் நண்பனுக்கு, ஆகிய கவிதைகளும் கவிஞரை இனங்காட்டத் தக்கவையாகும். இத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள ஒரு சிலகுறுங்கவிதைகளும் “விநாடிமுள்”

குறிப்பிடத்தக்கதாகும் :-

“பெரிய முட்களிரண்டும்.

பெருமூச்சு விட்டன;

‘ஹும்....

பிள்ளையின் உழைப்பில்

போகிறது வாழ்க்கை!”

இது அவரின் அழகிய ஒரு குறுங்கவிதையாகும்.

இத்தொகுதியிலுள்ள பல கவிதைகள் தரமாக அமைந்துள்ளன. சில கவிதைகள் இன்னும் கவிஞரின் கவித்துவத்தை அவாவி நிற்கின்றன. ஆயினும் மடவளை அன்சார். ஏம் ஷியாம் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைத் துறையில் எதிர் காலத்தில் தமது தடத்தைப் பதிப்பார் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தும் வகையில் இத்தொகுதி விளங்குகிறது. கவிஞர் தொடர்ந்தும் நிறைய எழுத வேண்டும். எதிர்காலத்தில் மேலும் வளரவிருக்கும் ஓர் இளங்கவிஞரின் கவிதா ஆற்றலை, இத்தொகுதி இயல்பாகவே இனங்காட்டுகிறது.

துரை. மனோகரன்.

தமிழ்த்துறை,

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,

பேராதனை

இலங்கை.

25-09-1997.

என் தேசம் ~ ஒரு பார்வை

உஸ்மான் மரிக்கார்

ஆச்சரியம் தான்!

இதுவரை புத்தகம் எதுவுமே வெளியிடாத ஓர் இலக்கியவாதியை அணுகி “எனது புத்தகத்திற்கு நீங்கள்தான் வாழ்த்துரை வழங்க வேண்டும்” என்று என் வாசல்தேடி வந்தார் ஒரு வாலிபர்.

“வாழ்த்துரை” என்பதால் அவர் முதுகில் தட்டிக் கொடுக்கின்ற வயதில் மூத்த ஓர் இலக்கியவாதியாகவே என்னை நான் இங்கு இனங்காணுகின்றேன்.

ஷியாம், மடவளை மண்ணின் மைந்தன், வளர்ந்து வருகின்ற இளங்கவிஞன். எனது நீண்ட நாளைய இலக்கிய நண்பன். இனி, ஷியாமின் கவிதைகளுக்கு வருவோம்.

ஷியாமின் “தோல்வி” ஓர் அற்புதமான கவிதை. அதில் வருகின்ற ஒவ்வொரு வரியும் வடிவாகவே வார்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.

தோல்வி பேசுகின்றது.

“சோம்பல்,

எனது நாற்று

அலுப்பு,

எனது வாய்க்கால்

சோம்பேறியின் வாழ்க்கை

எனது விளைநிலம்”

அவர் தோல்வியைக் குப்பைக்கூடையாகக் காணுகிறார்.

“வெற்றியின் முகவரீ
பிழைத்துப் போவதால்
முயற்சி விண்ணப்பங்கள்
தூக்கி எறியப்படும்
குப்பைத்தொட்டி நான்!”

தோல்வி, “தான் எதனுடன் தோற்றுப்போவேன்”
என்பதையும் கூறுகின்றது.
கவிதையைச் சுருக்கமாகச் சொன்னால், “தோல்வி”, ஒரு
வெற்றிகரமான கவிதை.

ஷியாமின் “தேர்தல் நாள்” கவிதை நமது
நயவஞ்சக அரசியல்வாதிகளின் முகமூடிகளை தயவு
தாட்சண்யமின்றி கிழித்தெறிகின்றது. போலி வாக்குகளை
வாரி வழங்கி, உண்மை வாக்குகளை கொள்ளையடிக்க
வரும் அரசியல்வாதிகளை அடையாளங் காட்டுகிறது.

“உனது பலம்
வாக்குப் பலம்
அவர்கள் பலமும்
‘வாக்குப் பலம்!’”

தேர்தலுக்கு முன்னும் பின்னும் வாக்காளன் ஒருவன்
நடாத்தப்படும் விதம்பற்றி பேசுகின்றது.

கவிஞர் இளவயதுக்காரர். ஆகவே, காதல் கவிதைகளையும் ஒரு கை பார்த்திருக்கிறார். “எல்லாம் உனக்காக” கவிதையை வாசிக்கும் போது, ‘பால்குடிக்காத பூனை’ மாதிரி ஏதோ ஒரு சராசரிக் கவிதை போல்தான் எனக்குப்பட்டது.

“எல்லாம் உனக்காக

எனது பொழுது

எனது புன்னகை

எனது புதுக்கவிதை”

ஆனால், இறுதியில்தான், இதயங்கவர்ந்தவளிடம் வீசும் வினா-கடைசி வரி அதை நிஜமான ஒரு காதல் கவிதையாகவே நிறம் மாற்றி விடுகிறது.

தமிழகத்தின் பேர்பெற்ற எழுத்தாளர் அப்துற்றஹீம் - “தன்னம்பிக்கை இலக்கியவாதிகளின் தந்தை” என்று போற்றப்படுபவர். ஷியாம், தன்னம்பிக்கை தரும் கவிதைகளை தாராளமாகப் படைத்திருக்கிறார். அதில் அவர் வெற்றியும் கண்டிருக்கிறார். கவிதையின் உள்ளடக்கம் காத்திரமாக இருக்கும் அதே வேளை அதன் கவித்துவம் சற்றும் கலையாத விதத்தில் அவற்றைப் படைத்திருப்பது, பாராட்டப்பட வேண்டியதொரு விடயம்.

அவரை அப்துற்றஹீமிலிருந்து அப்துல் ரகுமான் வரை பாதித்திருக்கிறார்கள். மு. மேத்தா முதல் வைரமுத்து வரை அவர் வாசித்திருக்கிறார்.

இத்தனை பேரிடமிருந்தும் நல்ல விடயங்களை
உள்வாங்கிக் கொண்ட போதும், அவர் தனது சுயத்தை
இழந்து விடவில்லை என்பதே முக்கியம்.

“எளிய தோழா

எழுந்து வா

ஏழ்மை விரித்த சோக வலையைக்

கிழித்தெறிந்து கிளர்ந்து வா”

எனத் தன் நண்பனுக்குத் தன்னம்பிக்கையூட்டும் அதே
வேளை, தலைக்கணம் தகாது. பணிவுதான் பண்பு
என்பதையும் அவர் சொல்லத் தவறவில்லை.

“தலையைத் தூக்கிக் காற்றில் ஆடும்

புற்கள் ஆட்டம் எதுவரை?

தலையைத் தாழ்த்தி மாடு வந்து

தின்று தீர்க்கும் நிலை வரை!”

“தலைக்கணத்தில் துடிக்கும் மனிதர்

புற்கள் போன்ற அற்பரே

தலையைத் தாழ்த்தி நீந டக்கப்

பாடம் ஒன்று கற்பரே!”

பணிவைப் பாராட்டும் அதே வேளை அவர்
கொடுமை கண்டு கொதிக்கும் கோபக்காரராகவும்
இருக்கிறார் என்பதை “விறகை எடு” கவிதை விபரிக்கிறது.

“விறகை எடு

கொடை கொடுக்க மறுக்கும்

விரல்களுக்கிகல்லாம்

நெருப்பைக் கொடு”

“அந்த வெளிச்சம் அருகில் தான்” தளர்ந்து
கிடப்பவர்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையூட்டுகிறது.

“மனோதிடமிருந்தால்
மனிதர்களை என்ன..
மாநிலங்களையே
மடக்கி விடலாம்
பிரபஞ்சத்தையே பீழிந்து விடலாம்!”

இறுதியாகக் கூறுகின்றார்

“வெளியில் வா
உனக்காகத்தான் ‘அந்த வெளிச்சம்’
உட்கார்ந்திருக்கிறது”

கவலை பற்றியும் இறுக்கமானதொரு கவிதை
எழுதியிருக்கிறார். இவருடைய முதல் கவிதை
‘மாலையாகட்டும் மலர்கள்’ ஒற்றுமை பற்றி ஓதுகிறது.
இவருக்குப் புதுசைப் போலவே, பாரதி வழிவந்த
கவிதைகளும் வாய்த்திருக்கிறது.

இனி இவருடைய தலைப்புக் கவிதை “என் தேசம்”
என்ன சொல்கிறதென்று பார்ப்போம். “வேண்டும்
வேண்டும்” என்று கேட்கும் வெறி கவிஞர்களின் ரத்தத்தில்
ஓடுகின்ற ஒன்று. பாரதி முதல் ஷியாம் வரை இதற்கு
விதிவிலக்கு அல்லர்.

“என் பழைய தேசம்
எனக்கு வேண்டும்
என் பசுமை தேசம்
எனக்கு வேண்டும்”

யுத்தம் கொழுந்து விட்டெரியும் தனது நிகழ்கால தேசத்தை அவர் நிராகரிக்கிறார். சாந்தியும் சமாதானமும் நிலவிய பழைய தேசத்தைக் கேட்கிறார். அது மட்டுமல்ல, காடுகள் அழிக்கப்பட்டு சூழல் மாசடைவது பற்றியும் கவிஞர் கண்ணீர் வடிக்கிறார். அதனால்தான் அவர் தனது பழைய தேசத்தைக் கேட்கிறார். அவருடைய பேனா அழுகிறது.

“என் தேசத்தின்
 அடுப்புகள் மட்டும்
 அணைந்து கிடக்க கூரைகள் மட்டும்
 எரிந்து கொண்டிருக்கின்றனவே!”

இனி இவருடைய சிறு கவிதைகளைப் பார்ப்போம். “மேகம்” - ஒரு வரிக்கவிதை. குழந்தைகளுக்கே உரிய குதூகலக் கற்பனை.

“விநாடிமுள்” - அர்த்தம் செறிந்த, ஆழமானதொரு கவிதையாகவே எனக்குப்படுகிறது. அந்தக் கவிதையில் தன் அந்திமக் காலத்தில், தன் குழந்தையின் உழைப்பில் காலந்தள்ளும் அப்பாவிப் பெற்றோரின் அவலத்தை நான் காணுகின்றேன். தன் மகளை அரபுநாட்டுக்கனுப்பி விட்டு அவ்வருவாய் மூலம் காலந்தள்ளும் ஏழை எளியவர்களின் ஏக்கப் பெருமூச்சை உணர்கின்றேன். திருமண வயதை எட்டிய, ஆனால் இன்னும் திருமணமாகாத தனது மகளின் உத்தியோகத்திலிருந்து வரும் மாதச்சம்பளத்தை நம்பி வாழும் மத்தியவர்க்கப் பெற்றோரின் பெருமூச்சைக் கேட்கின்றேன்.

கவிஞரின் “காக்கா” வித்தியாசமானதொரு கற்பனை. அவர் காகத்தைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.

“நீ

பறக்கும் நிழலா?

அல்லது

பறக்கும் இருளா?

இருள்தான் உனது தாய்மடியா!”

என்று கேட்கும் கவிஞர் காகம் கரைதலை, இருளின் மரணத்திற்கான ஒப்பாரியாகக் காணுகின்றார். நயமான கற்பனை.

“ஒற்றுமையின் உருவேயான

உன்னை மறந்துவிட்டு

வெண்புறாவையல்லவா

சமாதானத்தின் சின்னமாக்கி

சங்கைப் படுத்தியிருக்கிறோம்”

என்று காக்கைக்கு நேர்ந்த பாரபட்சத்திற்குக் கவலைப்படுகிறார். இறுதியாகக் கூறுகிறார். காகம் மனிதனை விட மேலானதாம்.

ஏன் தெரியுமா?

“நிஜத்திலும்

நிழலிலும் உனக்கு

ஒரே நிறம் என்பதால்

இரண்டு நிறம் கொண்ட

நிறம்மாறி மனிதர்களைவிட

மெய்யாகவே நீ

மேலானவன்தான்!”

ஷியாமின் “குளிரே” மார்கழி மாசத்துக்
கடுங்குளிரைப் பற்றிய கவிதை.

“உன் வரவு,

கையிருப்பிலிருந்த

கணக்கப்பேரின் லீவுகளைக்

காலி செய்து விட்டிருக்கிறது.”

என்று குளிரின் வருகையைப் பற்றி குஷாலாகப் பாடிக்
கொண்டு வந்தவர், சூரியன் கூடச் சுருண்டு கிடக்கும்
அந்தக் கூளிர் வேளையில் எலும்புக் குருத்தையும்
துளைக்கும் குளிரைப் பொருட்படுத்தாது, கூடை சுமந்து
செல்லும் மலையகப் பெண்களைப் பற்றிப் பாடுகிறார்.
அப்போது கவிதையில் ஒரு ‘Serious’ தன்மை பரவுகிறது.
வெறுமனே, குளிரைப் பற்றி மட்டும் பாடாமல், மலையகப்
பாட்டாளிகளை நினைந்து உருகுவது, ஷியாமை ஒரு
சராசரிக் கவிஞனிலிருந்து மேம்படுத்திக் காட்டுகிறது.

ஷியாமின் ‘மெழுகுவர்த்தி’ அருமையானதொரு
கவிதை மெழுகுவர்த்தியைப் பார்த்து அவர் கேட்கிறார்.

“நீ என்ன

‘ட்டை’ அணிந்து தலைநிமிர்ந்த

‘சேல்ஸ்ரெப்’ ஜாதியா?

எந்தக் ‘கம்பனி’க்காய்

இப்படி நீ உருகி வடிகிறாய்!”

அவர் வெறுமனே மெழுகுவர்த்தியை மட்டும்
பார்க்கவில்லை. அதற்குள் ஒரு ‘Sales Rep.’ ஐயும்

காணுகிறார் இந்த இடத்தில் எனக்கொரு பழமொழி
ஞாபகம் வருகிறது. “ரவி காணாததைக் கவி
காண்கின்றான்”. “ரவி” என்றால் சூரியன். ‘கவி’ என்றால்
கவிஞன்.

புறக்கண்ணால் பார்ப்பவனுக்கு மெழுகுவர்த்தி மட்டுமே
தெரியும். அகக்கண் வாய்த்தவனுக்குத்தான், அதனுள்ளே
ஒரு விற்பனைப் பிரதிநிதி உருகி வழிவது தெரியும்.
கவிஞனுக்கு அகப்பார்வையும் அவசியம். அது
ஷியாமுக்கு வாய்த்திருக்கிறது. ‘Sales Rep’ இற்கு
மெழுகுவர்த்தி மிகவும் பொருத்தமான குறியீடு தான்.

“காதல் உறுதி” யில் அவர் தனது காதலியை
வித்தியாசமாக வர்ணிக்கிறார்.

“என் தீராத தலைவலியின்

அருமருந்தே

இடைவேளை மணியே..

அழ வேண்டாம்.”

கண்ணை காதலியே

கண்ணீரின் அர்த்தமின்ன?

இன்னும் நம்பிக்கை

இருக்கையிலே வருத்தமின்ன!”

காதல் சுவை சொட்டும் நாட்டார் பாடலில் இழையோடும்
தாள லயத்தை ஷியாமின் கவிதையிலும் காணமுடிகிறது.

“உள்ளம் இழந்தென்னில்

உசராய் இருந்தவளே

உள்ளங்கை ரேகையிலும்

என்னுருவம் பார்த்தவளே..”

நாட்டார் பாடலில் உள்ள நயமும் நளினமும்
தொடர்கிறது.

ஷியாமின் கவிதைகளில் என்னை மிகவும் கவர்ந்த
கவிதை எது தெரியுமா?

“நிலா” என்னும் நாலுவரிக் கவிதைதான்.

நிலாவைப் பார்த்து தன் “காதலியின் முகம்” என்று
சொன்ன முதல் கவிஞன் தான் நிஜக்கவிஞன். அவனைப்
பின்பற்றி “நிலாமுகம்” என்று சொன்னவர்கள் நிழல்
கவிஞர்கள்.

இவரோ நிலாவை “மாடு” என்று சொல்லும் போது
நாம் அதிர்ச்சி அடைந்து விடுகிறோம். இந்த இடத்தில்
கவிக் கோ அப்துல் ரஹ்மான் “சூர்யநாய்” என்று
சொன்னது நினைவு வருகிறது. அது ஒரு அற்புதமான
கவிதை. அதே போல் ஷியாமும் நிலாவை “மாடு” என்று
வெறுமனே சொல்லவில்லை. அதை வெகு நேர்த்தியாக
நிறுவிக்காட்டியிருக்கிறார்.

“சூர்ய வெளியில்

வெளிச்சப் புல் மேய்ந்து

இரா நிழலில் அசை போடுகிறதா

இந்த மாடு!”

உண்மைதானே? மாடு புல் மேய்வது பகலில். புல்
மேய்வது பரபரப்பான காரியம் - பகலைப் போலவே!
அசைபோடுவது அமைதியான செயல் - இரவைப்

போலவே! சூரியனிடமிருந்து வாங்கிய சுட்டெரிக்கும் நெருப்பை பால்வெளிச்சமாக மாற்றிப் பரிமாறுகிறது நிலவு. இத்தனை பரிமாணங்களையும் நான்கு வரியில் உள்ளடக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்.

“நலமான சிந்தனை வேண்டும்” என்று பாரதி சொன்னதை நயமாகச் செய்து காட்டியிருக்கிறார் ஷியாம். இது கலப்படமில்லாத சுத்தமான, சுயமான கற்பனை.

“மீண்டும் ஒரு குழந்தையாய்...” கவிதையை இன்னும் கொஞ்சம் உள்ளத்தில் ஊறப்போட்டு, சற்றுக் காலந்தள்ளி எழுதியிருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும் என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

ஷியாமின் கவிதைகள், ஷியாமைப் போலவே உயரமாயிருக்கின்றன. ஷியாமின் கவிதைகள் ஷியாமை விடவும் உயரமாய் இருக்க வேண்டும் என்பதே எனது அவா.

இந்த இளங்கவிஞர், இனிவருங்காலத்தில் இன்னும் காத்திரமான படைப்புக்களை தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு வழங்குவார் என எதிர்பார்க்கலாம். இந்தக் கால் நூற்றாண்டுக் கவிஞனின் கன்னி முயற்சியை மனதாரப் பாராட்டுகின்றேன்.

என்றும் அன்புடன்

உங்கள்

உஸ்மான் மரீக்கார்

உடத்தலவின்ன மடிகே,

உடதலவின்ன

கரங்களின் முன்னால் காத்துக்கொண்டு....

‘என்தேசம்’ -

நான் கண்ட கனவுகளைப் புகைப்படம் பிடித்து, உங்கள் முன் காட்சிக்கு வைத்திருக்கிறேன்; என் நெஞ்சுக்குள் வடிந்த ரத்தத்தை எடுத்து மருதோண்டியாய்ப்போட்டு மகிழ்ந்திருக்கிறேன். ஐக்கியத்தை விட்டும் அங்குலம் அங்குலமாய் அகன்று இன்று இருளின் கிடங்குகளில் இடறி விழும் என் தேசத்தைப் பார்த்து தேம்பித் தேம்பி அழுதிருக்கிறேன்.

கவிதைகள் - அனுபவங்கள், ஏக்கங்கள், எதிர்பார்ப்புகள்.

அனுபவங்களை அழகுறப்புகைந்து கூறுவதே இலக்கியமாதலின், அதைத்தான் நான் செய்யப் பார்த்திருக்கிறேன்; இது மடியில் தவழ்ந்த பிள்ளையை, மணப்பெண்ணாக்கிப் பார்க்கும் ஒரு மரியாதையான ஆசையாய்த் தோன்றியதால் தான், இந்த மணமேடையில் நான் என் கவிதைகளை இருத்தியிருக்கிறேன்.

மெய்சிலிர்க்கிறது.... - இன்று, ‘என் தேசம்’ உங்கள் கைகளில்....!

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பே செய்த முயற்சி இப்போதாவது கைகூடியிருப்பது, என் இதயப்பாரத்தை

இலேசாக்கியிருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட வருடங்கள் இரண்டு முடிந்தும் கூட, பலர் அப்போதே அளித்த பொருளாதார, விளம்பர உதவிகள் குறித்து இன்னும் கூட எதுவுமே கேட்காது பொறுமை காத்ததை எண்ணும் போது, அவர்கள் பெருந்தன்மை, என் இதயத்திலிருந்து நன்றியைக் கண்ணீராய் வெளிப்படுத்துகின்றது. அவர்களுக்கு என் நன்றிகள்.

அவர்களுக்கு மட்டுமா.... பருவ அவசரத்தால் பட்டப்பட்டவனுக்கு, பல கருமங்களுக்கு மத்தியிலும் சிரமம் பாராமல் சிறப்பான முன்னுரை வழங்கிய சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், நூலாசிரியர், சிறந்த விமர்சகர், பேராசிரியர் திரு. துரைமனோகரன் அவர்களுக்கும் ஓய்வில்லா வேளையிலும், உட்கார்ந்து எழுதி அழகிய ஆய்வுடன் வாழ்த்துரை வழங்கிய என் இனிய கவிஞர், வழக்கறிஞர், திரு. உஸ்மான் மரிக்கார் அவர்களுக்கும் மேலும், சுருக்கமாக அழகாக, என்னை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கும் அறிஞர், நூலாசிரியர், ஓய்வு பெற்ற அதிபர் திரு. புவாஜி ஆசிரியர் அவர்களுக்கும் எனது மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

அத்தோடு - ஆரம்ப நாட்களில் மிகவும் உதவியாயிருந்த சகோதரி வஜீஹா ஜெய்னுலாப்தீன், திரு. இரா. இராமன் மற்றும் சிறு அளவிலேனும் உதவிய அனைவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

மிகமுக்கியமாக- *Crescent Creations - Akurana, Nilan Printers - Akurana-7* ஆகியோர் மிக நேர்த்தியாக நூலுக்கான அச்ச வேலைகளை செய்த தந்தமைக்காக இவ்வேளை நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன்.

புத்தகம் போடுவது என்பது, முற்றத்துக்கு வந்து போவது என்றுதான் எண்ணியிருந்தேன். அது வெள்ளம் கொண்ட ஒரு வெறி பிடித்த ஆற்றில் அக்கரை சேரும் ஒரு ஆபத்தான முயற்சி என்பதை இப்போது தான் என்னால் உணர முடிகிறது.

எது எப்படியோ.... காலம் சிறிது கடந்தாவது எனக்கு சமாதானம் கொண்டு வந்த இந்த 'எந்தேசம்', நாளை ஒரு நாள் எல்லோருக்கும் சாந்தி, சமாதானம் கொண்டு வரும் என்ற நிச்சயமான எதிர்பார்ப்புகளுடனும், நம்பிக்கைகளுடனும் நாம் காத்துக்கொண்டிருக்கலாம்.

நானோ உங்கள் கரங்களுக்கு முன்னால் காத்துக் கிடக்கிறேன்; 'என்ன நடக்கும்' என்ற எதிர்பார்ப்பு என்னைப் பிசைகிறது. ஒன்றும் நடக்காது - ஒன்றில் கட்டித் தழுவுவீர்கள் அல்லது தட்டிக் கொடுப்பீர்கள். ஏனெனில் உங்களுக்கும் தெரியும் இது, எனது முதல் முயற்சி.

அன்புடன்

அன்சார் எம். ஷியாம்

அர்ப்பணம்

என் பேனை சிந்திய
மையில் இருப்பது
என் பெற்றோர் சிந்திய
இரத்தம்!

இந்தக் கடைக்குட்டியின்
தலைப்பிள்ளை
அவர்களுக்கு
அர்ப்பணம் !!

ம.வளை

அன்சார் எம். ஷியாம்

மரலையாகட்டும் மலர்கள்!

சிங்கள(வர்) தமிழர் முஸ்லிம் பறங்கியர்
சேர்ந்த நம்நாடு! ~ யாரும்
மங்களம் பொங்கிட இங்கிதம் தங்கிட
வாழ்வோம் அன்போடு!

இன்பந் தழைத்திட துன்பந் தொலைத்திட
இருப்போம் தோழர்களாய்! மனதில்
அன்பு வழிந்திட அமைதி பொழிந்திட
சிரிப்போம் பாலர்களாய்!

யுத்தம் தறந்திட ரத்தம் மறந்திட
ஒன்றாய் யோசிப்போம் ! ~ இங்கு
நித்தழு மொற்றுமை நிலைத்திட ஒருவரை
ஒருவர் நேசிப்போம்!

வந்தபி ரச்சினை யாவையும் மறந்து
வாழ்ந்திடு வோம்ஒன்றாய்! நாங்கள்
சொந்தச கோதரர் போலஇ ணைந்து
சேர்ந்திடு வோம்நன்றாய்!

மணிமணி யாய்த்தான் பிரிந்திருந் தாலோ
மாலைஇ ருக்காதே! ~ தோழா
தனித்தனி யாய்நாம் பிரிந்திருந் தால்தான்
தேசம்சி றக்காதே!

துரும்பாய்ப் பிரிந்தால் தும்புத் தடியும்
அழுக்கைப் பெருக்காதே! ~ தோழா
வெறும்போ ரெல்லாம் கொண்டால் இங்கு
ஒற்றுமை இருக்காதே!

சமமாய் அன்பை தானம் செய்வோம்
அதுதான் சமாதானம்! ~ நாங்கள்
மமதை விட்டு ஒன்றாய்ச் சேர்வோம்
அதுதான் பெறுமானம் !

தேரல் வி.....!

நானும்
உங்களைப் போல்தான் ~
எனது ஜீவிதமும்
நிலையில்லாதது !

எனது வீடு...
ஏன் கேட்பானேன்..
நானும் ஒரு
நாடோடிதான்; அதிலும்
ஆளோடிதான்!

துவண்டு கிடப்பவர்
துடித்திதழும் போது ~ அவர்தம்
வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்து
விரட்டப் படுகின்றேன் நான் !
எவராவது துவண்டு விட்டால் போதும்
அவர்தம் வாசலில்
நான்!

சோம்பல், எனது நாற்று!
 அலுப்பு, எனது வாய்க்கால்.
 சோம்பேறியின் வாழ்க்கை
 எனது விளைநிலம்!
 நான் அறுவடைப்பது பல -
 சோகம், துக்கம், விரக்தி, இத்யாதிகள்.....!

இன்னொரு வகையில்
 நான் யானை -
 எனது மணியோசைகள்
 உங்கள் தவறுகளே!

வெற்றியின் முகவரி
 பிழைத்துப் போவதால்
 முயற்சி விண்ணப்பங்கள்
 தூக்கி எறியப்படும் குப்பைத்தொட்டி நான்!

நீங்களும் பிழைகளும்
 உரசிக் கொள்ளும் போது
 எழுகின்ற நெருப்பு நான்.
 கோழைகளுக்கு -
 எனது தீ,
 சிதைக் கொள்ளி!
 துணிந்தவர்க்கெல்லாம் நான் -
 ஒளித் தீபம்!

கோழைகள்
 என்நீழலை,
 இருளாக அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டு
 அஞ்சிச் சாகிறார்கள்!
 துணிந்தவரோ.....
 தொடர்ந்தும் பயணிப்பதற்காக
 என் இருளைக் கூட
 நீழலாக நினைத்து
 ஓய்வெடுத்துக் கொள்கிறார்கள்!

என்னை வீழ்த்துபவன்
 எவரிடமும் வெற்றி பெறுகிறான்!
 என்னிடம் வீழ்பவன்
 தன்னிடமே தோற்றுப் போகிறான்!

உங்களின்
 முயற்சி சுவாசத்தை
 முறிக்க எண்ணி, உங்கள்
 முக்கைப் பொத்துகிறேன் நான் ~
 உங்களில் ~ கோழைகளோ...
 இறந்து போகிறார்கள்!
 துணிந்தவரோ....!
 வாய்களைத்திறந்தும் சுவாசித்துக் கொண்டு
 வாழ்ந்து காட்டுகிறார்கள்!

தோற்றுப் போனவர்களிடம்
 சொல்லுங்கள் ~
 நான் கூடத் தோற்றுப் போவது
 அசைக்க முடியாத
 மனோதிடத்திடம்!
 வேகம் குறையாத
 விடா முயற்சியிடம்!!
 தளர்ந்து போகாத
 தன்னம்பிக்கைகளிடம்!!!

தோற்றவனே,
 துடித்தெழு!
 நான் முள்~
 என்னைக் கண்டு நீ
 மருண்டு போனால்
 பூக்களை எப்படி
 பறிக்கப் போகிறாய்?!

புதுயுக ராமனே,
 புரிந்தெழு!
 நான் வில்~
 என்னை முறித்தப் போடாமல்
 சீதையுடன் நீ எப்படி
 சீவிக்கப் போகிறாய்?!

தோழர்களே.....,
மீண்டும் சொல்கிறேன்~
நான் வந்து.....
வெறும் மயக்கம் தான்
மரணம் என்று
இன்னும் ஏன்
அர்த்தப்படுத்திக் கொள்கிறீர்கள்

ஹீம்....
உண்மையில் நானும்
உங்களைப் போல் தான்
எனது ஜீவிதமும்
நிலையில்லாதது!!

தேர்தல் நாள்

இது, தேர்தல் நாள்.

ஒவ்வொரு குடிமகனும் மதிக்கப்படும்
ஒரே நாள்!

தலையை உயர்த்தி நீ
பார்க்கலாம்.

நெஞ்சை நிமிர்த்தி நீ
நடக்கலாம்.

இன்றைக்கு

நீதான் நாஜர்!

இன்றைக்கு மட்டும்

நீதான் மந்திரி!!

உனது பலம் வாக்குப் பலம்

அவர்கள் பலமும்

“வாக்குப்பலம்”

அவர்கள்...

உனக்கு “வாக்களிப்பார்கள்”

நீ அவர்களுக்கு வாக்களிப்பாய்

வாக்களித்து விட்டு நீ

வந்து விடுவாய்.

வாக்களித்து விட்டு,
அவர்கள்
சென்று விடுவார்கள்!

வாக்களித்தாயிற்று ~
இனி மன்னித்துக் கொள்...
இப்போது
நீ யாரென்று
அவர்களுக்குத் தெரியாது
உனக்கும் தெரியாது !!
ஆனால்.....இப்போது ~
உனக்கு
ராஜாவும் அவர்கள்!
மந்திரியும் அவர்கள்!!
இதுவொன்றுதான்
எவருக்கும் தெரியும்!

இது,
தேர்தல் நாள்;
ஒவ்வொரு குடிமகனும் மதிக்கப்படும்
ஒரே நாள்!

எமக்கு வேண்டியது....
இது மட்டும் தான்:~

“எந்த நாளுமும்
தேர்தல் நாள்!”

எல்லாம் உனக்காக!

எல்லாம் உனக்காக ~

எனது பொழுது;

எனது புன்னகை;

எனது புதுக்கவிதை;

எனது காலை;

எனது பகல்;

எனது மாலை;

எல்லாம் உனக்காக ~

பீடிக்க முடிந்தால் நீலா

அள்ள முடிந்தால் நட்சத்திரங்கள்

உடுத்திப் பார்க்க வானவில்!

பனியில் மட்டுமே

செய்தவொரு கண்ணாடி;

காற்றில் செய்த ஒரு

சீப்பு;

கூந்தல் மேகத்தில்

சூடிக்கொள்ள

ஒரு நட்சத்திரப்பு!!

எல்லாம் உனக்காக
 தென்னங்கீற்றில் தெரியும்
 அரை நிலவு.
 ஆற்றங்கரையில் பொறுக்கிய
 அந்தக்கலாரூபக் கற்கள் இரண்டு
 அந்தி நேரத்து
 ஆற்றங்கரைக் கொக்குகள்

உடுத்தும் எனது
 இரவலுடைகள்;
 எனது பிரயத்தனம்;
 எனது பிரபஞ்சம்;

எனது முதல்க் கடிதம்;
 நீண்ட இரவுகள்;
 கலர்க் கனவுகள்;
 எல்லாம் உனக்காக

எல்லாம் உனக்காக
 எனது எண்ணம்;
 எனது ஏக்கம்;
 எனது மூச்சு;
 எனது வாழ்க்கை !!
 மேலும்

எனது கோபம்...
எது எதுவெல்லாம் எனதோ.....
அதுவெல்லாம்!!

அம்,
எல்லாம் உனக்காக-
எனது காதல்!
எனது காத்திருப்பு!
எனது கண்ணீர்!

எல்லாமே உனக்காகத்தான்-!
சொல் -
நீ
எனக்காகவா?!

நிலர!

சூரிய வெளியில்

வெளிச்சப் புல் மேய்ந்து

இரா நிழலில் அசைபோடுகிறதா

இந்த மாடு!

என் தேசம் !

இது, என் தேசம்!
என் தேசம்
எனக்கு வேண்டும்
துவக்குகளைத்
தூக்கி எறியுங்கள்!
பீரங்கிகளைப் -
பிளந்து போடுங்கள்!
ஏவுகணைகளை
இல்லாது செய்யுங்கள்!

நான்கு பக்கமும்
நீரால் நிறைந்த என்
குளிர்ந்த தேசத்தின்
நடுவில் எரியும் நெருப்பை,
அணைந்து கிடக்கும்
அகதிச் சகோதரர் வீட்டு
அடுப் பெரிக்க
வரம் கொடுங்கள் !
கொடுங்கள்~!

என் பழைய தேசம்
 எனக்கு வேண்டும்!
 என் பசுமை தேசம்
 எனக்கு வேண்டும்!
 கொடுங்கள்~
 என் உயிர்த் தோழர்கள்
 எனக்கு வேண்டும்;
 சிங்களத் தோழன்;
 சிரிபால வேண்டும்
 தமிழ்ச் செல்வன் வேண்டும்
 கிறிஷ்டி வேண்டும்!

என் தோழர்களுடன்
 மனம் விட்டுச் சிரித்து
 ஆண்டுகள் பல
 ஆகிவிட்டன.

எம் புன்னகைக்கு
 என்ன நடந்தது?!!
 என் பூக்களுக்கு
 என்ன நடந்தது?!!
 என்

என் மனசின்
சுவாசத்துக்கு என்ன நடந்தது?!

என் மண்ணின்
வாசத்துக்கு என்ன நடந்தது?!

என் பழைய தேசம் எங்கே?!

என் பழைய நேசம் எங்கே?!

என்
பழைய தேசத்தையும்
என் பழைய நேசத்தையும்
தயவு செய்து
திரும்பிக் கொடுங்கள்!

என் பழைய தேசம்
எனக்கு வேண்டும்;
என் பசுமை தேசம்
எனக்கு வேண்டும்.

என் ஆசைகளை நீங்கள்
அறிந்திருக்கிறீர்களா?!

என் கனவுகளை நீங்கள்
கண்டிருக்கிறீர்களா?!

நான் என்பவன், இதுவரை.....

நான் மட்டுமாகவே

இருக்காத விஷயம்

உங்களுக்குத் தெரியுமா?

என் வாழ்க்கையை

என் தோழர்களும்,

அவர்கள் வாழ்க்கையை

நானுமே வாழ்ந்த சங்கதி

உங்களுக்குத் தெரியாதா?!

பறவைகளில் :-

சமாதானத்துக்குச் சின்னமாக

புறாவை அக்கிக் கொண்டது போல்,

தேசங்களில் -

எனது தேசத்தையே உலகம்

எடுத்துக் காட்டாக

எடுத்தியம்ப,

நான் கண்ட, கனவுகள் பற்றி

உங்களுக்கு எவரும்

எடுத்துரைக்கவில்லையா?

ஏன் ...

இங்கே என்ன நடக்கிறது.

என் தேசத்தின்
அடுப்புகள் மட்டும்
அணைந்து கிடக்க,
கூரைகள் மட்டும்
எரிந்து கொண்டிருக்கின்றனவே!

என் மண்ணின்
எல்லைகளைச் சூழ்ந்து
நீர் நிறைந்து கிடக்க
மனங்களில் மட்டும்
நெருப்பு மூண்டு கிடக்கிறதே!

என் நேசங்களின்
கண்கள் மட்டும்
ஈரமாகிக் கிடக்க
இதயங்கள் மட்டும்
எரிந்து கொண்டிருக்கின்றனவே!

என்ன நடக்கிறது...,
இங்கே~
என்னதான் நடக்கிறது?!

தேசப் படத்தில்~
 வீடுகள், மரஞ்செடி, கொடிகள்,
 மனிதர்கள்
 மற்றையவைகள் இல்லை.
 என் தோழர்களே...,
 அவை
 தேசப் படத்தில் மட்டுமே
 இல்லாதிருக்கட்டும்!
 என் தேசத்தில் எனக்கு
 எல்லாம் வேண்டும்;
 வெட்டி வீழ்த்தப்படாமல்
 மரஞ்செடி கொடிகள் வேண்டும்.
 வேட்டையாடப் படாமல்
 பறவை விலங்குகள் வேண்டும்.
 எரியக்கூடாத
 வீடு வாசல்கள் வேண்டும்.
 அழிக்கப் படாத
 காடுமலைகள் வேண்டும்.
 ரத்தம் படியாத என்
 பசுமை நிறை
 மண் வேண்டும்.
 இன்னும்.~

இனங்களைப் பாராட்டாத
 மனங்கள் வேண்டும்!
 மனங்களில்~
 ஒற்றுமையும் சந்தோஷமும்
 மட்டுமே நிறைந்த
 மனிதர்கள் வேண்டும்!!
 எனக்கு
 என் பசுமை
 தேசம் வேண்டும்.

எனக்கு, இப்பொழுதே என்
 பழைய தேசம் வேண்டும்!
 எனக்கு இப்பொழுதே என்
 பசுமை தேசம் வேண்டும்!!

மீண்டும்என் தேசத்தில்
 நாணம் சிரிபாலயும்
 தமிழ்ச் செல்வணம் கிறிஷ்டியும்
 சந்தோஷமாகச் சிரித்து,
 கைக்குக் கை கோர்த்து,
 வடக்கு, கிழக்கு,
 தெற்கு, மேற்கு,
 எல்லாத் திசைகளிலும்.

உலா வர வேண்டும்!
என் தேசம் எங்கே?!
என் பழைய தேசத்தை
எனக்குத் ~
திருப்பித் தந்து விடுங்கள் !!

நாளாந்த அவஸ்தை!

முன் இருப்பவரின்
பின் தலையில் தட்டுப்பட்டே,
என் மூச்சுக்கள்
முடிந்து போகுமோ!

நாற்றம் பொறுக்க முடியாமலே
என் நெஞ்சு
வெடித்துச் சிதறுமோ!

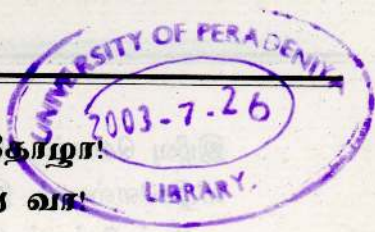
தெரிந்தோ தெரியாமலோ
என்னை
மிதி மிதி என்று
எவர் மிதித்தாலும்
என்னால் இப்போது
என்னதான் செய்யலாம்!

வேண்டா வெறுப்புடனாவது
எல்லா மனிதரும்
இத்தனை நெருங்கி இருப்பது
இப்போது மட்டும்தான்!

ஒரே ஒருவரின் லாபத்திற்காய்
அத்தனை பேரின் முச்சுக்களும்
திணரடிக்கப் படுவது
அநியாயம் அன்றோ!

உஸ் முச்....
இவற்றையெல்லாம்
தட்டிக் கேட்டால்
எந்த “பஸ்”ஸிலாவது
பயணிக்க முடியுமா?!

தலை சுற்றி,
மனம் புரட்டி,
வாந்தி வருவதற்கு முன்,
அந்த
மந்திரச் சொற்களைக்
கத்தினேன்~
“இஸ்ஸரஹா பஹினவா....”
நாவ ஏச்சு ஏசி
முகத்தில் பாய்ந்து
வெளியில் என்னைத்
தள்ளி விட்டுப் போனான் ~
கண்டக்டர்!.

எளிய தோழா!

எழுந்து வா!

எளிய தோழா..,

எழுந்து வா....!

ஏழ்மை விரித்த சோக வலையைக்

கிழித்து எறிந்து

கிளர்ந்து வா!

சோகமேற்றும் சொற்கள் தந்த

மனிதரெல்லாம் கிடக்கட்டும்;

தேகந்தன்னில் தெம்பு கொண்டு

உனது பாதம் நடக்கட்டும்!

எளிய தோழா,

எழுந்து வா!

வாழ்ந்து காட்ட விரைந்து வா!

உன்னைக்குத்த வந்த முட்கள்

கிழிந்து ரத்தம் வடிக்கட்டும்!

என்றும் “வெற்றி வெற்றி” என்று

உந்தன் நெஞ்சம் துடிக்கட்டும்.

இழிவு கொண்டு உன்னைப் பார்த்த
வீழிகளெல்லாம் இருக்கட்டும்!
வழியும் உந்தன் வெற்றி கண்டு
அவை வெடித்துத் தெறிக்கட்டும்!

தலையைத் தூக்கிக் காற்றில் ஆடும்
புற்கள் ஆட்டம் எதுவரை?
தலையைத் தாழ்த்தி மாடு வந்து
தின்று தீர்க்கும் நிலைவரை!

தலைக் கணத்தில் துடிக்கும் மனிதர்
புற்கள் போன்ற அற்பரே!
தலையைத் தாழ்த்தி நீ நடக்க
பாட மொன்று கற்பரே!

புத்தி கண்டு பொறுமை கொண்டு
நித்தம் நிமிர்ந்து வாழ்ந்திடு!
சித்தி உண்டு சிறப்பும் உண்டு
இலக்கு வென்றைத் தேர்ந்திடு!

உன்னி லக்கை உறுதியாக
எண்ணி எண்ணி உருகிடு!
உன்னி லக்கில் வெற்றிகாண!
நாளும் செயலில் உருவிடு!

கொள்கை என்ன உயர்வென்றாலும்
செயலில் இன்றித் தேறமா?!

நன்று ஒளிரும் விளக்கென்றாலும்
வீழியை மூடத் தெரியுமா?!

எளிய தோழா, எழுந்து வா
ஏழ்மை விரித்த
சோக வலையைக்
கிழித்து எறிந்து
கிளர்ந்து வா!

எளிய தோழா,
எழுந்து வா!
வாழ்ந்து காட்ட
விரைந்து வா!!

நெஞ்சை மட்டும் கேட்காதே!

காற்றைக் கையில் பிடித்துக் கேளு;
கடலின் அலையை நிறுத்தக் கேளு!
சேற்றில் கிடக்கும் மலரை வாயால்
பறிக்கச் சொல்லி என்னைக் கேளு!
ஆற்றின் கரையில் அமரச் சொல்லி
அலையின் தொகையை எண்ணக் கேளு! ~ நான்
போற்றும் அன்புக் காதலி யேஎன்
நெஞ்சை மட்டும் கேட்காதே!

பூவை எடுத்து எந்தன் தலையில்
சூடச் சொல்லி என்னைக் கேளு!
நாவை அசைக்கக் கூடாமல் நான்
நாளும் வார்த்தை பேசக் கேளு!
பட்டினி யாகப் பல நாள் என்னைப்
படுக்கச் சொல்லு, கேட்கின்றேன்உன்
கட்டளை எதையும் செய்திடு வேன்என்
நெஞ்சை மட்டும் கேட்காதே!

கொட்டும் மறையில் இருக்கக் கேளு.
 கொதிக்கும் வெயிலில் கறுக்கக் கேளு;
 பட்டம் பதவிகள் யாதையும் வீட்டு
 நட்டம் கொள்ளும் வாழ்க்கை கேளு;
 வட்டம் ஒன்று வரைந்து அதனுள்
 வாழ்நாளெல்லாம் கழிக்கக் கேளு - என்
 கட்டழ கேட்கிறீர் காதலி யேஎன்
 நெஞ்சை மட்டும் கேட்காதே!

கண்ணைக் காக்கும் இமைகள் கேளு;
 கருத்தைக் கவரும் கவிகள் கேளு!
 தென்னங் கீற்றில் வந்து அமரும்
 பூமை நாக்கள் கிளிகள் கேளு!
 கண்ணை உலகில் எதையும் கேளு -
 தெரியும் உயிரே, தயவு செய்து
 உன்னை உனது நினைவைக் காக்கும்
 நெஞ்சை மட்டும் கேட்காதே !

விநாடி முள் !

பெரிய முட்களிரண்டும்

பெருமூச்சு விட்டன.

“ஹீம்.... பிள்ளையின் உழைப்பில்

போகிறது வாழ்க்கை!”

விறகை எடு.....!

விறகை எடு!

கொடை கொடுக்க மறக்கும்

விரல்களுக் கெல்லாம்

நெருப்பைக் கொடு!

விறகை எடு....

புன்னகை செய்யாமல்

பீடிவாதம் பீடிக்கும்

உதடுகளிலே அதனை இடு!

விறகை எடு ~

தென்றலின் அணைப்பில்

தாய் மண்ணைத்

தட்டிக் கழிக்கும்

விவஸ்தை கெட்ட

வீருட்சங்களையெல்லாம்

விலாசி வீடு!

விறகை எடு....

ஏழை வீட்டு

அடுப்பணைத்த

அனைத்துக் கரங்களுக்கும்

அதனை இடு!

விறகை எடு...

சமூகங்களுக்கிடையில்

நெருப்புக் கொடுக்கும்

சாக்கடைகளுக் கெல்லாம்

நெருப்புக் கொடு!

விறகை எடு....

இங்கே இருக்கின்ற

இருட்டையெல்லாம்

எரித்து விடு!

விறகை எடு~

பார்...

எல்லா அக்கிரமங்களையும்

எரித்து விட்டாயா?! ~ நன்றி!

இருந்த போதும் ~

சமாதானம் வேண்டுமானால் ~

இறுதியாக...

விறகை எடு-

ஆம்,

அந்த விறகையும்

எரித்து விடு!!

காக்கா!

காக்கா .., நீ
கறப்பு;
அதுதானே உனது
சிறப்பு!
நீ சும்மாவா..
படைப்பினங்களின் மச்சம்!
நிழலும் கறப்பு; நீயும் கறப்பு.
நீ
பறக்கும் நிழலா?!
அல்லது
பறக்கும் இருளா?!
இருள்தான் உனது
தாய்மடியா?!
இரவு, உனதின் தாயா...?!
தாய் பிரியும் ஏக்கத்தில்
உன்னையே கரைத்துக் கத்துகிறாயே....
அதிகாலையில் ~
அதுதான் உனது
ஒப்பாரியா ?!

உனது ஒப்பாரி,
இயற்கை எமக்கு
உவந்தளித்த அலாரமா?!

மனிதர்களில் மட்டும் தான்
வெள்ளையர்களால்
கறப்பர்களுக்கு
அந்தி இழைக்கப்படுகிறதென்று
நினைத்திருந்தோம்.

பார்த்தாயா....
ஒற்றுமையின் உருவேயான
உன்னை மறந்து விட்டு,
வெண்புறாவை யல்லவா...
சமதானத்தின் சின்னமாக்கி
சங்கைப் படுத்தியிருக்கிறோம்?!

அதனால் தான் -
அந்தக் கோபத்தில் தான்
வெண்மையை
இழிவு படுத்தவென்றே நீ

உனது.

கழிவை மட்டும்

வெள்ளை நிறத்தில் வீழ்த்துகிறாயோ!

காக்கா,

போதாக்குறைக்கு

காக்கா நரிக்கதைகள் புனைந்து

உன்மேல்

கரியை வேறு பூசியிருக்கிறோமே!

எம்மை மன்னித்துக் கொள்....

இருந்த போதும் காக்கையே,

எதற்கும் நீ

கவலைப்படத் தேவையில்லை;

நிஜத்திலும் நிழலிலும்

உனக்கு

ஒரே நிறம் என்பதால்

இரண்டு நிறம் கொண்ட

நிறம் மாறி மனிதர்களை விட

மெய்யாகவே நீ

மேலானவன் தான்!

குளிரே...

குளிரே...
நீ வந்தாய்,

காகங்கள் காலையில் .

கரைவதில்லை.

சேவல் கூவி

யாரும் இப்போது

செவி மடுப்பதில்லை

கிழக்கில் சூரியன்

உதிப்பதில்லை.

“குட்மோனிங்” யாரும்

கூறுவதில்லை!

டிசம்பர் குளிரே,

நீ வந்தாய்;

அநேகமானவர்களின் இரவு

பகலில் விடிகிறது.

அநேகமானவர்களின் கனவு

பகலில் தான் கலைகிறது.

குளிரே.... நீ வந்தாய்;

உன்னனைக்
கைகள் தட்டி வரவேற்க
இங்கே~
பற்களுக்குத் தான்
பாசம் அதிகம்!

நீ பயங்கரமானவன்;
உன்
வரவை நினைத்தாலே
அத்தனை பேரும்
அதிர்ந்து போகிறோம்.

உன் பார்வை பட்டாலே~
அத்தனை பேரும்
பனிக்கட்டியாகவே
உறைந்து போகிறோம்.

உன் வரவு
கையிருப்பிலிருந்த
கனக்கப் பேரின்
லீவுகளைக்
காலிசெய்து விட்டிருக்கிறது.

உன் தழுவல்
ஜனத் தொகை அதிகரிப்பீலும்
தாக்கம் செலுத்தியிருக்கிறது!

குளிரே.....!

உன்

உணர்வு தாங்க முடியாமல்

சூரியனும்

உறைந்து போகலாம்.

மேகப்போர்வை

இழுத்தப் போர்த்தி

மேனி மறைக்கலாம்.

இருந்த போதிலும்~

இருந்த போதிலும்~

என்

மலையக மக்கள் மட்டும்

பனி பொழியும் வீடிபொழுதில்

நடு நடுங்கி,

முதுகில் கூடையும்

நெஞ்சில் வேதனையுமாய்

வெற்றுக் கால்களுடன்

தோட்டம் நோக்கி

விரைவார்களே....!

சொல் குளிரே.....
 உன்னால் அந்த
 இதயங்களைக் கொஞ்சமாவது
 குளிரச் செய்ய இயலுமா ?!

மீண்டும் ஒரு குழந்தையாய்.....

இயற்கையில் அமிழ்ந்து
இல்லாமல் போக வேண்டும்;
ஒன்றுமே அறியாத
ஒரு
பச்சைக் குழந்தையாய்.....
நெஞ்சில் சந்தோஷம் மட்டுமே
நிறைந்தவனாய்....
மனப் பாரங்களையெல்லாம்
மறந்தவனாய்.....
கொஞ்சம் நான்
மாறிட வேண்டும்.

கடற்கரைக்குச் சென்று
களிக்க வேண்டும்
அலைகளுடன் விளையாடி
ஆர்ப்பரிக்க வேண்டும்.

நிலவில் அழகிருக்கிறதென்று
நினைக்க வேண்டும்.
நிலவில்லாத ராத்திரியிலும்
நிலவைக் கேட்டழவேண்டும்.

இருளைக் கண்டு
அஞ்சிட வேண்டும்!
தலைகவிழ்த்து தாயின் மடியில்
துஞ்சிட வேண்டும்!

மழையில் நனைந்து
மகிழ வேண்டும்.
உம்மாவிடம் அடிபட்டு
அழ வேண்டும்.

வாப்பா கொண்டுவரும்
'பூந்தி'யில்
மிச்சப் பங்கு
எனக்கே வேண்டும்.

நானாவுடன்...
கட்டிலில் புரண்டு
பொய்ச் சண்டையொன்று
போட வேண்டும்.

முதல் சுடுகின்ற
என் ரொட்டியில்
தாத்தாவுக்குக் கடனாய்
ஒரு துண்டு கொடுக்க வேண்டும்.

‘அடே’ என்று
நானா அழைத்ததை
தாங்கிக் கொள்ளவியலாமல்
ஏங்கி ஏங்கி அழவேண்டும்.

அம்புலிமாமாவும் மாயாவியும்
வாசிக்க வேண்டும்
அந்தியாகி விட்டால்
‘காட்டுன்’ பார்க்க
‘உ.வி’ முன் அமர்ந்தவிட வேண்டும்.

எனக்குத் தலைவலிக்கிறபோது
உம்மா அழவேண்டும்
காய்ச்சல் வரும் போது
வரப்பாவும் அழவேண்டும்.

என்னுடன் எல்லோரும்
 இரக்கமாகவே இருக்க வேண்டும்.
 மீண்டும் ஒரு நாளைக்கேணும்
 என்னை விட்டுப் போன
 என் உம்மா, வாப்பாவும்
 தம்பதிகளாகிப்போன என்
 தாத்தா நானாவும்
 ஒரே ஒரு நாளைக்கேணும்
 பழையபடி எனக்கு வேண்டும்.

வயதுக்கு வந்திருக்கும் - இந்த
 வாழ்க்கையில்
 பொய்யாகிப் போகும்
 பாசங்களையும்
 திசைமாறிப் போகும்
 உறவுகளையும் நினைத்து நினைத்து
 நெஞ்சில்
 நெருப்புச் சோகங்களைச் சுமந்து
 எரிந்து
 கருகிப் போகாமல்-
 இயற்கையின் கொஞ்சம் எழில்.

எதையுமே
ரசிக்கத் தெரியாமல் -
ரணப்பட்டூப் போன இந்த
செயற்கை வாழ்க்கையிலிருந்து
கொஞ்சம் நான்
ஓதாங்க வேண்டும்.

மீண்டும் -
ஒரு பச்சைக் குழந்தையாய்.....
மீண்டும் -
நெஞ்சில் எந்த
நெருப்பும் இல்லாதவனாய்...!

மெழுகுவர்த்தி!

உன்னை
நிமிர்த்திவைக்கிறார்கள் என்று நீ
பெருமிதமடைந்தாய் ~
கொளுத்தப் பட்டிருப்பதைத்
தெரிந்து கொள்ளாமல் !

நீ என்ன.....
'ட்டை' அணிந்து
தலைநிமிர்ந்த
'சேல்ஸ் ரெப்' ஜாதியா?!
எந்தக் கம்பனிக்காய்
இப்படி நீ
உருகிவடிகிறாய்?!

அந்த வெளிச்சம் அருகில் தான்.....!

தோழா,
தளர்ந்து கிடப்பவனே.....,
இப்போதாவது
தலையைக் கொஞ்சம் உயர்த்து!
வீழிகளைக் கொஞ்சம்
விரி...!
காதுகளைச் சற்றுத் தா!

சொல்
தலையினில் எதற்கிந்தத்
தாழ்மை
வீழிகளில் எதற்கிந்த
விரக்தி?
நடையினில் ஏனிந்த
நடுக்கம்?
சொல்.....
ஏழ்மை உன் தோளில்
ஏறிக் கொண்டதா?
காலம் உன் வாழ்வைக்
கவிழ்த்து விட்டதா?

கவலைப் படு.....
நன்றாகக் கவலைப்படு?
அப்போதுதான் நீ
ஆளாகுவாய்!

இருட்டின் கொடுரம்
உணர்ந்தால் தானே
வெளிச்சம் தேடி
வெளியேறுவாய்!
ஆனால்.....,

இருட்டிலேயே இருந்து கொண்டு,
கண்களில் ஏதோ குருடு
கவிழ்ந்து விட்டதாய் மட்டும் நீ
கற்பனை பண்ணாதே!

தோழா,
வெளியில் வா.....
வெளிச்சம் இங்கே
உனக்காகத்தான்
உட்கார்ந்திருக்கிறது!

தோழா
சமூகத்தின் நிலைமைதான்
உன்னைச்
சரித்திருக்கிறது.

சந்தோஷப் பூக்களை உன்னில்
பறித்திருக்கிறது.

பணக் கைகளால்
கர்வத் தோரணையில் சிலருன்
கொளரவப் பூக்களைக்
கசக்கியிருக்கலாம்!

சவால்களை விட்டும்
உன்னைச்
சஞ்சலப் படுத்தியிருக்கலாம்!
தோழா...,
இருக்க முடியும்... அதனால்தான்
கட்டாயம் நீ கொஞ்சம்
கவலைப் படு! - ஏனெனில்,
இருட்டின் கொடுமை
உணந்தால்தானே

வெளிச்சம் தேடி
வெளியேறவாய்!

உன்னை எவரும்
கீழ்நோக்கி அடிப்பதை எண்ணி
அஞ்சி விடாதே!
தோழா... நீ
மீள எழும் உயரம்
கீழ் செல்லும் வேகத்தில்தான்
கிடக்கிறது.
ஏனெனில் ~ நீயோர்
இறப்பர் பந்த!

உன்னைக் கீழ் நோக்கி
எவரும் இழுத்தால்
அறுந்து விடாதே.
ஏனெனில்
பெரியவர் ஒருவர்
பகன்றது போல
உயரப் பறக்கும்
பட்டமல்லவா நீ!

தோழனே...,
மையைக் கடந்த காலத்திலிருந்து
எடு
நிகழ்காலத்தாளில்
உன்
எதிர்காலத்தை
எழுது!

வறுமையின் நிறம்
கறப்பு!
இன்னும் நீ அறியவில்லையா?!கறப்பிலிருந்து தானே
வெளுப்புக்கள் எத்தனையோ
வெளியேறுகின்றன
பிறக்கின்ற பிள்ளையை
சிரிக்கின்ற பகலை
கண்ணின் மணிகளை நீ
கவனிக்கவில்லையா!

தோழா, துணி...
மையைக் கடந்த காலத்திலிருந்து
எடு.
நிகழ்காலத்தாளில் உன்
எதிர்காலத்தை எழுது!

துவண்டு கிடந்து விட்டு
 “விதி” என்று மட்டும்
 விவரிக்காதே!
 துணிந்தெழு..! தொழிற்படு...!!
 விருப்பமான துறையொன்றில்
 விரை...!!!
 இப்போது ~
 ‘இததான் விதி’ என்று காட்டு!

உன் முச்சுக்கள் ஒவ்வொன்றும்
 நீ தேர்ந்த துறையிலேயே
 தேங்கட்டும்
 பழைய இடத்தை விட்டுப்
 பயணி
 புதிய எல்லை கொள்ளும் வரை
 உன் பழைய விலாசம்
 மறந்து போகட்டும்;
 எல்லையை அடைந்து விட்டால்
 அதுவே உன்
 வடிவ விலாசமாகவும்
 வலம் வரட்டும்!

எனது தோழனே; ஏழைத் தோழனே,
தோள்களைக் கொஞ்சம்
உலுக்கு..
தொற்றிக் கிடந்த தூசிகள் யாவும்
தூரப் போகட்டும்

‘முடியும்’ என்று
முனை;
நெப்போலியனின்
நெருப்புத் திடத்தை
நெஞ்சுக்குள் இருத்து;
‘மனோதிடமிருந்தால்...
மனிதர்களை என்ன..
மாநிலங்களையே
மடக்கி விடலாம்
பரபஞ்சத்தையே
பீழிந்து விடலாம்!’
தெரிந்து கொள்...
ஊக்கமும் உறுதியுமிருந்தால்
முதல்தர மனிதனாய் நீ
முன்னேறலாம்!

தெரிந்து கொள்.....
ஏழ்மையின் கொடுந்தளைகளை
அறுத்தெறிந்து
ஏறிவந்தவர்தான்
பெரியவரான பெர்னாட்ஷா!
நெருப்பும் நடுங்கும்
நெப்போலியன்!

தெரிந்து கொள்
அந்தக் கறப்பு வறுமையிலிருந்து
வெள்ளை மாளிகை வந்த
ஆப்ரகாம் லிங்கனும்
அப்படித்தான்!

தோழா....., புரிகிறதா?!

ஊக்கத்தோடு
உறுதியுமிருந்தால்
முதல்வர மனிதனாய் நீ
முன்னேறலாம்!

அப்போது ~
உன்னைக் கசக்கவரும்
கரங்களுக்கெல்லாம்..... நீ

‘ரோஜா இனம்’ என்பதை
ஊர்ஜிதப் படுத்தலாம்!

சிதைக்கவரும்
உளிகளுக்கெல்லாம்
சிலையாக நின்று நீ
சிரிக்கலாம்!

தோழனே..., துணி! தொழிற்படு...!!
இந்த இருட்டு
என்றும் இல்லை ~
விடியலை நோக்கி நீ
விரையும் வரையில்தான்!

ஹூம்
தோழா,
வெளியில் வா....!
‘அந்த வெளிச்சம்’
உனக்காகத்தான்
உட்கார்ந்திருக்கிறது!!

கவலை!

சந்தோஷப்பகல்
சரிந்து போவதால்
மனவானில் ஏற்படும்
இரவு;
அழகைக் கன்னியின்
அசல் விலாசம்;
நெருங்கியவர்கள் மரணித்தபின்
நெஞ்சுக்குக் கிடைக்கும் சொத்து;
ஏழைக் கடல்களில்
கிடக்கும் முத்து;
ஹீம்...
அவளைக் காதலிக்க முயன்று
சோர்ந்த பின்
காலம்
எனக்கு எழுதிய
கடிதம்;
என் இதய ஹிரோஷிமாவை
இன்னும் தாக்கிக் கொண்டிருக்கும்
காதல் அமெரிக்காவின்
அணுகுண்டு!

கண்ணே; காதலியே!
கண்ணீரின் அர்த்தமென்ன?
இன்னும் நம்பிக்கை
இருக்கையிலே வருத்தமென்ன?!

உள்ளம் இழந்தென்னில்
உசராய் இருந்தவளே!
உள்ளங்கை ரேகையிலும்
என்னுருவம் பார்த்தவளே!

எதிர்ப்பைக் கண்டா நீ
கொள்கின்றாய் துயரமடி? ~ காற்று
அதிகரிக்கப் பட்டந்தான்
குறைந்ததுண்டா உயரமடி?!

தெரியும் உயிரே; என்
தீராத தலைவலியின்
அருமருந்தே; என் அன்பை
சந்தேகப்பட வேண்டாம்!

கண்ணெல்லாம் மண்தூவி
குருடாக்கிப் போட்டாலும்
என்காதல் கனவை நான்
இனிக்களைய விடுவேனோ?!

முடியின் தொகையினிலே
முழுப்பேரும் வந்தென்னை
அடிமேல் அடித்தாவும்
அன்பேநான் மறப்பேனா?!

புயலாய் ஊரெல்லாம்
பறப்பட்டே வந்தாவும்
வயலின் நெல்மணிபோல்
வழுக்கித்தான் வீழ்வேனோ?!

உயிரின் வேருக்கு
உரமாய் இருப்பவளே;
மயிலே; இடைவேளை
மணியே! அழவேண்டாம்!

தென்னங் கீற்றினிலே
தெரியும் புவழகே
என்னை நினைந்துலகில்
ஏங்கும் என்னழகே!!

கண்ணீராய் விரைந்தோடும்
கவலையை நிறுத்தம்மா!
கண்ணீரை இறைத்தே உன்
கன்னங்கள் பெருத்தம்மா!

கண்ணே நீ மறக்காதே;
கண்ணீரை இழக்காதே!
உன்னைநான் சேராமல்
உலகங்கள் நிலைக்காதே!

நான்உன்னைச் சேர்ந்தவுடன்
ஆனந்தக் கண்ணீராய்
நீகொஞ்சம் விட வேண்டும்
அப்போதே அழ வேண்டும்!

அன்பேநீ அதற்கேனும்
அழுங்கண்ணீர் மிச்சம் வை;
என்நெஞ்சின் நெருப்பெல்லாம்
அதுகொண்டே ஆற்றிடணும்!

அன்புடன் நண்பனுக்கு...

சந்திக்கும் ஒவ்வொரு முறையும்
என்னை நீ
மிகப் பலமாக மிதிக்கிறாய்.

‘புண்படுத்திவிட்டோம்’ என்ற
புன்முறுவலுடன்
புறப்படுகிறாய்.

காலம் வீசிய
காற்றில்
தலைநிமிர்த்தி
தற்பெருமையில்
தருக்கித் திரிகிறாய்

‘மாடாக்கி விட்டோம்’ என்ற
மடத்தனத்தை
மனத்திருப்தியாக்கிக்கொள்கிறாய்.
இருந்த போதிலும் -
இன்னும் நான்
புன்னகைத்துக்கொள்கிறேன்.

உன்னை நான்
 தண்டிக்க விரும்பவில்லை;
 உன்னைப் போல் என்னால்
 குறைக்க முடியாது.
 எனது பயணத்தின் வேகத்தை
 உன்னால்
 குறைக்கவும் முடியாது!

சந்திக்கும் ஒவ்வொருமுறையும்
 நீ என்னை
 மிகப்பலமாக மதிக்கிறாய்;
 உனக்குத் தெரியாது -
 எனது வாகனத்தின்
 'பிரேக்' மிதியை நான்
 கழற்றி வைத்திருக்கிறேன்!
 'எக்ஸலேட்டர்' மட்டுமே
 என்னிடம் இருக்கிறது!!
 என் வேகத்தை
 நீ
 எப்படிக் குறைத்து விடுவாய்?!

நீதானே என்னை
 மாடாக்கி வீட்டதாக
 மார்தட்டிக் கொள்கிறாய் -
 புல்லாய் இருந்து கொண்டு!
 தோழனே...
 மாட்டுக்கும் புல்லுக்கும்
 உள்ள சம்பந்தம்
 உனக்குத் தெரிந்தது தானே!
 மடையனாயிருந்தாலும்
 புனிதனாயிரு!
 புல்லாயிருந்தாலும்
 பணிவாயிரு!

அடிக்கடி தொல்லைதரும்
 ஒரு... சின்னநுளம்பாய்த்தான் நீ என்
 கண்முன்னே சுற்றினாலும்
 உன்னை நான்
 கசக்கிப்போட விரும்பவில்லை
 ஏனெனில் -
 கவியெழுதும் என் கரங்களில்
 உன்..
 அழுக்கு ரத்தம் படிவதைக்கூட
 அசிங்கமாக நினைக்கிறேன் நான்!
 போகட்டும்...
 இனியாவது புரிந்து நட!!

மேகம்

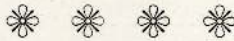
“மாமா..... மிட்டாய்”

கனவு!

இது - நான் கண்ட கனவு; என் தேசத்தின் இலட்சியம்
இது; என் அடிமனத்தின் அதிர்வுகள் இவை;
எதிர்பார்ப்புகள் இவை!

இது என் தேசத்தின் ஒவ்வொருவரும் காணவேண்டிய
கட்டாயக் கனவு! ஆனால் ஒன்று - தூங்கினால் அல்ல
- வீழித்துக் கொண்டால் மாத்திரமே காணக்கூடிய
கனவு இது.

கனவு தொடர்கிறது....

நாடு பூராவும் ஒரு கொடியே
நெஞ்சு நிமிர்த்திப் பறக்கிறது.
அது...

சமாதானத்தை, சமத்துவத்தை
மாத்திரமே
சுவாசிக்கிறது.

‘குற்றம் செய்தவர்கள்’

திருந்திவிட்டார்கள்!

‘குற்றமிழைக்கப்பட்டவர்கள்’

மன்னித்து விட்டார்கள்!

அந்தந்த மண்

தன்னை இழந்தவர்களை

மீண்டும் எடுத்து

உயிருடன் மாத்திரமே

நிரப்பிக் கொண்டது!

தென்றல் மட்டுமே

வீசியது;

மாரிகாலத்தில் மாத்திரமே

மழைபெய்தது;

நீழலையும் சுட்டவெயில்கூட

வீழவேயில்லை!

ரத்தத்தின் நிறம்கூட

மறந்து போனவர்களாய்

மாறிவிட்டிருந்தார்கள்

மனிதர்கள்!

அவர்களுக்கிப்போது
அழக்கூடத்தெரியாது ~
முகங்கழுவும் போது மாத்திரமே
அவர் வீழிகள் நனைந்து கொண்டன!

சின்களவர், தமிழர், முஸ்லிம், கிறிஸ்தவர்
அனைவரும்
உள்ள சுத்தியுடன்
உண்மையாகவே
புன்னகைத்துக் கொண்டார்கள்!
எல்லாத் திசைகளும்
கைகோத்துக் கொண்டன!!
இப்போது நாடு
செறித்து விட்டது; பச்சைப்பச்சை!!

தமது
'ஒரே தேசத்தின்' வேலிகளாக ~
பழைய ஆயுதங்களையும்
பயங்கர ஆயுதங்களையும் எடுத்து
நட்டுவைத்தார்கள்!

இப்போது -
தேசமுன்னேற்றமே
அவர்களது முச்சு:
தேச ஒற்றுமையே
அவர்களது உயிர்!!

சிங்களவர் விஹாரைக்கும்
தமிழர் கோயிலுக்கும்
முஸ்லிம்கள் பள்ளிக்கும்
கிறிஸ்தவர் "சர்ச்சுக்கும்"
எந்தவித சலனமுமில்லாமல்
போய்க் கொண்டார்கள்!

இப்போது -
மதங்களும் வாழ்ந்தன;
மனிதமும் வாழ்ந்தது!!

531513

அன்சார் எம். ஷியாம் பணிவும், ஆர்வமும், துடிப்பும் மிகு ஓர் இளைஞர். அவர் தமிழை நேசிப்பவர், சமூகப் பற்று மிக்கவர், சமுதாய மேம்பாட்டுக்குக் கவிதை எனும் ஊடகத்தைக் கருவியாகப் பயன்படுத்துபவர்.

கண்டி மாவட்ட முஸ்லிம் பழம்பெரும் குடியிருப்புகளில் ஒன்றான தும்பறை மடவளையில் பிறந்து, அங்கேயே வாழும் இவ்விளம் கவிஞர் தாம் கல்வி பயின்ற மடவளை மதீனா கல்லூரியின் தலைசிறந்த மாணவர்களில் ஒருவன், அக்கல்லூரியின் சிரேஷ்ட மாணவத் தலைவராகத் திகழ்ந்தவர்.

1990ம் ஆண்டில் “தமிழ்த்தின” கவிதைப் போட்டியில் வட்டார மாவட்ட மாகாண அளவில் முதலிடத்தைப் பெற்ற ஷியாம் அவ்வாண்டிலே தேசிய மட்டத்திலும் தமிழ்த்தினப் போட்டிகள் நடாத்தப்பட்டிருந்தால் சிலவேளை நாடளாவியரீதியிலு் வெற்றி பெற்றிருக்கலாம்.

ஷியாமின் இலக்கியப் படைப்புகள் பல. சிறுகதைகள், குறுங்கதைகள், கவிதைகள், தேசிய இதழ்களில் பிரசுரமாகியுள்ளன. இருப்பினும் தம்மை ஒரு கவிஞனாகவே இனம் காட்ட விரும்புவவர் அவர்.

அவரது ஆசையை இக்கவிதைத் தொகுதி நிறைவேற்றுகின்றது. இது ஷியாமை ஒரு நல்ல கவிஞனாக இனங்காட்டுகிறது.

வாழ்க! வாழ்க! ஷியாமின் இலக்கியப்பணி.

531513

ச.எம். புவாஜி